

SELVÄNÄKIJÄIN VAIKEUDET

**Pekka Ervastian esitelmä 13.11.1932
(Pikakirjoittanut Kirsti Krohn)**

Selvänäkijöistä olemme kyllä kuulleet puhuttavan ja monet meistä ovat myöskin tavanneet selvänäköisiä ihmisiä. Monella meistä voi myöskin olla kokemusta klärvoyansista, mutta harvassa lienee niitä, jotka ovat tavanneet semmoisia selvänäkijöitä, jotka näkevät värejä, näkevät väreissä asioita ja ihmisiä. Viime ja edellisellä kerralla puhuimme siitä, että ensimmäinen askel todelliseen selvänäköön vie värien näkemiseen. Sillä silloin tarkoitamme ensimmäistä askelta toisen eli näkymättömän maailman näkemiseen, mutta semmoinen selvänkö ei ole vielä mikään tavallinen asia, semmoinen selvänkö, joka vie ihmisen tietoiseen yhteyteen ja samalla objektiiviseen yhteyteen näkymättömän todellisuuden ja näkymättömän maailman kanssa, vaan se selvänkö, jonka me kaikki tunnemme, ei koskekaan yleensä toista todellisuutta, näkymätöntä maailmaa, joka tulisi yhtäkkiä näkyväksi, vaan se koskee enimmäkseen tätä näkyväistä maailmaa. Tämä selvänkö koskee siis tämän näkyväisen maailman muotoja, sen ulkopiirteitä ja sen tuttuja värejä. Se mikä silloin tekee tämän selvänäön selvänäöksi on, että tämä havaitseminen tapahtuu ajasta ja paikasta riippumatta, kuinka sanoisin, ajan ja paikan yläpuolella. Toisin sanoen selvänäköinen ihminen näkee jotakin, joka tapahtuu tässä näkyväisessä maailmassa jossain muualla, kuin missä hän itse on ja jota olisi mahdoton nähdä fyysillisesti. Selvänäkijä voi nähdä mitä esim. tapahtuu

toisessa kaupungissa ja toisessa maassa, taikka sitten hän voi nähdä jotakin, joka tulee tapahtumaan, joka ei vielä ole tapahtunut tässä näkyväisessä maailmassa. Tämähän on n.s. profetallista selvänäköä. Tämmöinen selvänäköisyys, joka näkee jotakin, joka on tapahtunut ennen, taikka joka tulee tulevaisuudessa tapahtumaan ja on siis ajasta riippumaton, ajan yläpuolella, taikka sitten selvänäköä, joka on paikasta riippumaton, on verrattain tavallinen. Siitä monella ihmisellä on epäilemättä kokemusta itsellään. Hän voi nähdä jotakin, joka tulee tapahtumaan, ja muutamat ihmiset ovat niin herkkiä, että he miltei yhtämittaa näkevät etukäteen semmoista, joka tulee tapahtumaan. Tämä näkeminen, koska se on herkkyydestä riippuvainen ja koska se on sielullista ja ei tapahdu fyysisissä aivoissa, tapahtuu se sentähden useimmiten yöllä, toisin sanoen ihmisen nukkuessa. Silloin kun ihminen nukkuu ja on vapaa tästä fyysisestä ruumiista, sen aisteista, ainakin suurimmaksi osaksi, silloin hän sielullisesti on herkempi vastaanottamaan sielullisia vaikutuksia eli vaikutuksia näkymättömästä maailmasta tai vaikutuksia, jotka kulkevat näkymättämän maailman läpi, vaikkakin ne tulevat tästä näkyväisestä maailmasta.

Tämä ei tarvitse nykyaikaisia ihmisiä ollenkaan hämmästyttää, koska meillä on semmoisia koneita, jotka välittävät yhteyttä jonkun kaukaisen paikan kanssa, ilman, että se yhteys on millään tavalla havainnollista laatua. Meillähän on radio-kone. Se välittää ääniä, ja ei ole kuitenkaan mitään näkyväistä yhteyttä lähettäjäkoneen ja vastaanottajan välillä. Se tapahtuu näkymättömässä maailmassa. Eetterissä se epäilemättä tapahtuu ja sitten väreily muuttuu ilmapäreilyksi, niin että me kuulemme. Meillä on nykyaikaisissa keksinnöissä semmoisia todellisuuksia, jotka avaavat meidän käsityskykymme ja ymmärrystämme ja tajuntaamme, niin että me voimme käsittää semmoisia asioita, jotka ennen ovat olleet ylen salaperäisiä ja

yliluonnollisia. Nythän parhaillaan kokeillaan n.s. televisionia, kaukonäköä koneellisesti. Muistaakseni luin jostain, että Lontoon ja Kööpenhaminan välillä on tehty yrityksiä. On nähty Kööpenhaminassa, mitä Lontoossa on näytetty samassa silmänräpäyksessä. Näin on meillä koneellinen selvänäkö. Sentähden ei meitä saata hämmästyttää, että ihminen, joka on sielullisesti ja fyysillisesti herkemmin rakennettu, että ihminen voi olla vastaanottajan asemassa ja lähettäjän asemassa. Jos kaksi ihmistä on sympaattisessa suhteessa keskenään, niin he voivat saada telepaattisia vaikutuksia toisiltaan. Kaikki ihmiset ovat aina puhuneet siitä, että esim. aviopuolisot, jotka ovat kauan eläneet yhdessä, tulevat niin herkiksi toistensa tunteille ja ajatuksille, että he tietävät, mitä kumpikin ajattelee. On selvää, että yöllä, jolloin ihminen nukkuu, niinkuin sanotaan ja on erillään tästä fyysillisestä ruumiista, että hän silloin voi nähdä vielä herkemmin tai saada vielä herkemmin tietoa jostain asiasta, joka tulee tapahtumaan tai joka paraikaa tapahtuu muualla. Tällaisia esimerkkejä meillä on paljon kirjallisuudessa ja luulempa, että melkein jokaisella ihmisellä on omassa kokemuksessaan semmoisia esimerkkejä.

Harvinaisempia ovat kai semmoiset tapaukset, jolloin näemme jotain päivätaajunnassa päivällä. Muistan kuinka v. 1917 syksyllä, näin erään kerran tuommoisen näyn aivan päivätaajunnassa. Ajoin Helsinkiin hevosella Pakinkylästä ja tulin sitten Eläintarhan kohdalle. Katselin kaupunkia ja ihmeekseni näin silloin, että työväentalon torni kaatui. Ihmettelin kovin, että mitä tuo nyt oli. Mitähän nyt tulee tapahtumaan, ajattelin. Kun sitten tarkemmin katselin, huomasin, että torni oli taas paikallaan. En silloin ajatellut sitä sen enempää, mutta kerroin kuitenkin kaupunkiin tultuani niille, joiden luo menin, mitä olin nähnyt. He kirjoittivat muistiin tuon näyn, ja sitten kun veljessota tuli seuraavana keväänä, niin torni todella kaatui.

Tuommoisia tapauksia, jotka sattuvat päivällä ja täydessä päivätaunnassa, on kai luultavasti harvemmassa, mutta monella ihmisellä on niitäkin vaikka kuinka paljon tahansa. Muistan erään tapauksen, jonka professori Richet kertoo. Hän on ranskalainen kuuluisa tiedemies ja tutkija. Professori Richet tapasi vuonna 1913 erään tuttavansa, kuuluisan lääkärin, tohtori Tardieun, joka oli ollut Richet'in oppilas. He olivat siis vanhastaan tuttuja. Nyt tohtori Tardieu kertoo Richet'elle seuraavaa: „Vuonna 1869 kävelin kerran Luxemburg-puutarhassa täällä Pariisissa ja silloin tulee vastaan eräs ystäväni Sorell, joka oli etevä matemaatikko ja palveli astronomisessa observatoriossa. Me kävelimme yhdessä puutarhassa ja yhtäkkiä ystäväni Sorell sanoo minulle: Merkillistä, minä näen sinut yhtäkkiä sotamiehenä, sotamiehen vaatteissa ja sinä kuljet ympäri sotilaslakki kädessäsi ja kokoat rahoja ihmisiltä. Tämäpä on hassua. Sitten minä kuulen, että sinä huudat: A Herson, á Sedan! Minä olen itse myöskin upseeri, mutta korkeampi upseeri ja sinä olet alapuolella minua. Minä tulen pian kuolemaan. Minä kuolen kokolailla yhtäkkiä, mutta sinä ehdit kuitenkin tulla kuolinvuoteelleni. Meillä on ollut vaikea sota. Mutta sitten tulee rauha. Noin 40 vuoden kuluttua tulee luultavasti taas sota, hirvoinen sota ja silloin Ranska, joka on saanut kovasti surra tuossa ensimmäisessä sodassa, voittaa. Ranska on sentään aina suuri ja kunniakas. ----- Tällä tavalla kertoo tohtori Tardieu professori Richet'elle. Sitten sanoo tohtori Tardieu: „Kuule, se oli se sota v. 1870, Ranskan sota Saksaa vastaan. Kaikki toteutui, niinkuin ystäväni oli sanonut. Ei ollut vuotta kulunut, kun sota Ranskan ja Saksan välillä alkoi. Minä jouduin palvelemaan Punaisessa Ristissä ja ajatella, minä olin Ostendessa. Siellä minä todella kuljin sotilaslakki kädessäni ja kokosin rahoja ihmisiltä ja sitten kun menin asemalle ja toverini tulivat minua saattamaan ja kysyivät

minne menin, vastasin heille huutaen, mitä Sorell oli minulle vuotta aikaisemmin sanonut: A Herson, á Sédan! Sitten tulin Pariisiin haavoittuen vähäisen ja miten se nyt sitten oli, niin tuotiin sinne myös ystäväni Sorell, joka oli vaikeasti haavoittunut. Minä ennatin todella käydä hänen kuolinvuoteellaan. Kaikki toteutui aivan täsmälleen. Nyt vain pelkään, että mitä tulee piakkoin tapahtumaan, kun hän sanoi, että 40 vuotta sodan loputtua tulee uusi sota. Nyt on kulunut 40 vuotta ja aika siis lähestyy. ----- Näin puhui tohtori Tardieu professori Richet'elle lopulla vuotta 1913. Kirjoitus julkaistiin toukuu-kuussa 1914, kertomus tästä kaikesta, mitä tohtori Tardieu oli puhunut professori Richet'elle ja se oli siis juuri ennen maailmansodan puhkeamista.

Tämä on siis hyvin merkillinen esimerkki selvänäöstä, ehdottomasti pätevä esimerkki profetallisesta klärvoyansista. Tuommoisia asioita voi nähdä etukäteen. Se, mikä on huomioon otettava tämmöisessä selvänäössä on melkein aina, että selvänäkijä näkee yksityiskohdan, pienen yksityiskohdan jostain tapahtumasta, jostain tulevasta tapahtumasta. Se tekee kyllä asian toiselta puolen hieman vaikeaksi; on vaikeata etukäteen tietää mistä on kysymys; mutta toiselta puolen se on omiansa herättämään semmoisiakin ajatuksia, että voiko kaikki todella olla niin etukäteen määrättyä. Muistatthan Nostradamuksen ennustukset. Hän eli 1500-luvulla ja hän kirjoitti nuo kuuluisat 100 säkeensä. Nämä säkeet ovat erittäin vaikeatajuisia, erittäin ihmeellisiä lukea ja ei niistä paljon mitään voi tietää ensin, mutta perästäpäin kyllä aina huomaa, miten kaikki aivan täsmälleen tapahtuu. Hänhän, tämä Nostradamus, kertoo Ranskan kuninkaan paosta. Kuningas puettuna harmaaseen pukuun koettaa paeta perheensä kanssa Tuillieristä, mutta hänet otetaan kiinni Varennessa. Marien poika on hänet tuntenut. Nostradamus siis mainitsee nimenkin, samoin

Marien pojan nimen. Tämä tapahtuu Ranskan vallankumouksen aikana. Ludwig XVI pukeutui maalaiseksi ja pakeni linnastaan eräänä yönä. Häntä seurasi kuningatar Marie Antoinette ja lapset. He ajoivat vaunuissa pois, mutta Varennessa heidät otettiin kiinni. Heidät oli nimittäin tuntenut joku postimestarin poika. Tämä oli semmoinen traagillinen tapahtuma, joka tiedettiin siis jo 260 vuotta etukäteen. Lääkäri Nostradamus näki sen.

Sitten toinen kuvaava esimerkki. Vuonna 1796 tai 1794 (Nostradamus sanoi kyllä oikean vuosiluvun, minä en sitä nyt oikein varmaan muista) yritetään Ranskassa uutta ajanlaskua. Mutta se ei kestä kauan. Muutaman vuoden kuluttua palataan vanhaan takaisin. Tämähän sitten tapahtui. Ranskan vallankumous muutti ajanlaskun. Myös muutettiin kuukausien nimet. Kaikki oli niin kovin suurenmoista. Mutta 1800-luvun alussa palattiin takaisin vanhaan kalenteriin. Tämän seikan Nostradamus siis tiesi aivan tarkalleen. Sinä ja sinä vuonna yritettiin uutta ajanlaskua.

Muistan kuinka v. 1916, maaliskuussa, olin kerran aamulla huoneessani ja tuumasin vähän kaikenlaisia asioita, ja yhtäkkiä huomasin olevani Pietarissa. Niin minusta tuntui, että olin Pietarissa Talvipalatsissa. Sehän saattoi olla jokin muu palatsi, mutta se kuvastui minulle Talvipalatsina. Siellä palatsissa istui keisari Nikolai II ja kaikki kenraalit ja tuumasivat. Minä ajattelin ensin, että piiloudunpa tänne pilarin taakse ja kuuntele. Minusta tämä Nikolai II oli minulle vanha tuttu; olin tavannut hänet unessa ennen. Ajattelin, etten häiritse nyt heidän töitään. Mutta äkkiä keisari näkee minut, hypähtää ylös, ojentaa kätensä. Minun piti tulla esille ja sitten me yhdessä kävelimme ja puhelimme. Toiset herrat katsoivat minuun oikein pitkään. Keisari sanoi sitten minulle: „Minä en ole sinua pitkään aikaan nähnyt ja nyt sinun on sanottava

minulle, mitä tahdot Suomelle?“ Minä vastasin heti: „Niinkuin itse hyvin tiedät, niin en muuta pyydä Suomelle kuin itsenäisyyttä.“ --- „Suomi on tuleva itsenäiseksi. ----- Tietysti, se on selvä“, sanoi Nikolai II.“ – „Olisi kaikista paras,“ minä sanoin, „jos se saisi tapahtua vaikka heti.“ – „Ei, se ei vielä voi tapahtua. Vuoden perästä on ensimmäinen mahdollisuus; maaliskuussa 1917 on ensimmäinen mahdollisuus. Silloin voi Suomi päästä itsenäiseksi. Mutta, hän sanoi, „se riippuu erinäisistä asianhaaroista.“ – Keisari mainitsi nuo asianhaarat minulle. „Jos nämä ehdot täytetään“, hän sanoi minulle, „niin joukkoni lähtevät heti pois Suomesta, mutta jos ei ehtojani täytetä, niin jäävät joukot vielä vuodeksi paikoilleen.“ Näin keisari puhui minulle ja niinhän se sitten kävi. Se todella toteutui tässä fyysillisessä maailmassa. Nuo ehdot olivat juuri erittäin kiintoisia, mutta niistä en voi puhua.

Tällaisesta klärvoyansista on siis paljonkin esimerkkejä. Eiköhän jokaisella ihmisellä ole joitakin kokemuksia tällaisesta ennakkonäöstä. Monet ihmiset ovat ainakin minulle kertoneet kokemuksiaan. He näkevät unissaan, että saavat kirjeen tai näkevät jotain muuta, joka sitten tapahtuu. Jos siis jotkut ihmiset eivät usko tällaiseen selvänäköön, niin se osoittaa vain, etteivät he ole viitsineet ottaa selvää asioista. He tahtovat mieluummin elää omissa ahdasmielisisissä mielipiteissään. He eivät välitä totuudesta. Tällä tavalla melkein toistan professori Richet'en sanoja. Hän nimittäin aina painostaa kirjoituksissaan ja kirjoissaan, että on aivan epätieteellistä epäillä semmoisia asioita kuin klärvoyansia ja ajatuksensiirtoa. Ranskalaiset ovatkin todella näyttäneet, että he kulkevat kuin etunenässä, sillä Pariisissa on metapsyykkinen instituutti, joka tutkii näitä asioita. Tämän instituutin perustaminen kävi mahdolliseksi sen kautta, että Ranskassa monet tiedemiehet jo vuosikymmeniä ovat tutkineet yliaistillisia asioita ja spiritistisiä ilmiöitä. Eräs

rikas miljonääri Jean Meyer, liikemies, lahjoitti tämmöistä perustettavaa instituuttia varten suuren talon Pariisissa. Siinä talossa oli sitten laboratorio ja useita esitelmäsaleja sekä asuntoja. Tämä miljonääri lahjoitti siis ison talon, lahjoitti tarvittavan summan, jonka korot riittivät ylläpitämään taloa. Sitten hän vielä lisäsi myöhemmin tähän kapitaaliin monia miljooneja. Tämä instituutti on siis varmallalla pohjalla oleva laitos. Huomattavaa on myös, että Ranskan hallitus on ottanut tämän laitoksen suojelukseensa, niin että sillä on tieteellisessä maailmassa sama asema kuin yliopistolla. Se on virallinen, valtion suojeluksen alainen laitos ja sen työntekijät suorittavat työtä, joka on jo sinään leimattu tieteelliseksi. Lääkäreitä on ollut siinä laitoksessa johdossa. Ensimmäinen johtaja oli tohtori

Tällä hetkellä on tohtori Osty johdossa. Ranska on täten todella kulkenut edellä muita maita. Pariisi on aina nimittänyt itseään „la ville lumière“, valon kaupungiksi.

Koska ihminen on aivan kuin taipuvainen näkemään omilla silmilaseillaan, mitä hän näkee klärvoyantisesti, koska hän heittää oman personallisen ekvatsioninsa kaiken yli, niin ymmärrämme, että selvänäköisyyttä olisi miltei mahdoton tutkia, jos se nyt ainoastaan rajoittuisi siihen, että näemme värejä ja näemme toiseen maailmaan. Mutta kun tämä selvänäköisyys koskee näkyväistä maailmaa, niin me saamme siitä hyviä todistuksia, me voimme ymmärtää ja meidän täytyy tunnustaa, että se on jotain selvänäköä. Nämä väriasiat ovat paljon vaikeampia.

Muistan mitä näin kuulleessani ensimmäisen kerran Mrs. Annie Besantin puhuvan. Se tapahtui Tukholmassa v. 1904, syksyllä 1904. Minä istuin siellä ja kuuntelin ensimmäisellä rivillä. Katselin häntä hyvin tarkkaan. Silloin minä sen huomasin yhtäkkiä. Ei se ollut mielestäni yhtäkkiä tapahtunut,

mutta se oli kuin olisin huomannut jotakin, mikä oli ja jonka olin tiennyt, vaikka en silmilläni ollut sitä havainnut. Minä huomasin äkkiä, että nyt hän on, tämä puhuja, kullan värisessä valossa. Suuri kullan värinen valo ympäröi häntä ja hän itse ruumiillisena olentona kävi läpinäkyväksi. Se kultainen väri oli kuin pääasia. Hänen ruumiillinen olemuksensa oli kuin harvempaa ainetta. Se oli läpinäkyvä. Kuitenkaan emme voi tuota kultaista väriä verrata minkäänlaiseen massaan tässä näkyväisessä maailmassa. Ei se ollut esim. ollenkaan semmoista kuin on kultaraha. Se oli kuin elävää kultaa, elävää tulta, kullan väristä elämää, joka väreili. Tämä kulta tunki läpi fyysillisen olemuksen niin, että se tuntui aivan hataralta. Minä en ollut tuommoista ennen havainnut, niin että olin kovin kiinnostunut. Kuitenkin kuuntelin tarkkaavaisesti hänen puhettaan. Mrs. Besant on ehkä maailman loistavin puhuja ja oli todella suurenmoista kuunnella häntä. Ei edes tämä ilmiö voinut vetää huomiotani niin puoleensa, etten olisi kuullut hänen puhettaan. Esitelmän jälkeen tulin jutelleeksi erään teosofin kanssa, joka oli mediumi ja erittäin selvänäköinen ihminen. Mainitsin hänelle, mitä olin nähnyt ja kysyin, mitä hän siitä arveli, oliko hän nähnyt samaa. — „Kyllä minä näin sen sillä tavalla, mutta minä näin vielä, että tuosta kultaisesta väristä lähti aivan kuin säteitä, lähti aivan kuin kultainen silta suoraan kauas Himalajalle, sinne Mestarien veljeskuntaan, sinne lumien valtakuntaan.“ --- Minä en tietysti silloin osannut ajatella sinne enkä tänne; en osannut oikein arvostella, mutta ajattelin vain, että sellaista se on kun on selvänäkijä. Mutta perästäpäin myöhemmin ajattelin kyllä noin, että saattoihan se olla tietysti aivan oikein, mitä hän näki ja tietysti hän sen näki, mutta sittenkään sen ei tarvinnut olla muuta kuin symbolia. Se kuvasi jotakin. Se oli kuin symbolia jotakin. Se saattoi olla symbolia siitä, mitä tämä näkijä, etevä näkijä itse ajatteli,

kuinka hän itse ymmärsi Mrs. Besantia. Muistan, miten minua hiukan hämmästytti juuri tuo, että hän sanoi tuon kultaisen sillan menevän suoraan Himalajalle, Veljeskunnan luo. Sain silloin semmoisen kuvan, että siellä ne nyt kulkevat lumella nuo Mestarit. Ehkä tuolla näkijälläkin oli jonkunlainen hämära kuva, että se oli nyt siellä Himalajalla lumen keskellä ja että Mestaritkin siellä käyskentelivät. Mahdollisesti tuolla näkijällä oli epämääräinen kuva Mestareista Himalajalla ja se tuli symbolisesti tuohon hänen näkemykseensä. Tietysti hän joka tapauksessa ajatteli, että Mrs. Besant oli suhteessa ainakin johonkuhun Mestariin siellä Himalajalla. Tämä oli erittäin opettavainen tapaus minulle, koska jäin sitä sitten myöhemmin miettimään. Ei tietysti Mestareilla ollut noin vain säteileviä siltoja ja lankoja, jotka olisivat kulkeneet Mrs. Besantiin. Hän tietysti itse, tämä näkijä, heijasti noita kuvia, koska hän tunsi, että Mrs. Besantilla oli yhteyttä Mestareihin. Sentähden jos oletetaan, että minä en olisi tyytynyt vain näkemään sitä mitä näin, niin kuka ties olisin saanut juuri tuollaisia kuvia. Tämä on sangen opettavaista, otamme tuon esimerkin kuinka vain. En minä voi taata, kuinka sen kysymyksessä olevan näkijän laita oikein oli, mutta joka tapauksessa tämä sopii esimerkiksi sillä tavalla, kuin minä sen tulkitsen, sillä se on esimerkki siitä, että me voimme nähdä toiseen maailmaan. Silloin kun me näemme toiseen maailmaan, on aivan erikoisen tärkeätä, että emme sekoita mitään omia ajatuksiamme, ei mitään omia ennakkoluulojamme, ennakkokäsityksiämme, ei mitään, sillä silloin se mitä näemme, heti tulee sekavaksi ja siihen liittyy meidän omia ajatuksiamme heijastuneena. Siinä on se hirvuinen vaikeus selvänäkijällä, joka siis näkee tuommoisia asioita, jotka eivät koske tätä näkyväistä elämää, että hän helposti sekoittaa joukkoon omia ennakkoluulojaan. Jokainenhan tietää millainen pöytä on. Me emme sekoita siihen mitään

elävän leijonan jalkoja tai kilpikonnan jalkoja, jotta pöytä kävelisi. Kaikki on hyvin, kun näemme tämän näkyväisen maailman asioita, mutta niin pian kuin näkymme koskevat näkymätöntä maailmaa, siis asioita, jotka eivät ole meille aivan tuttuja, niin mielellämme heitämme niiden yli harson, oman ajatuskuvamme, jonka olemme tuoneet mukaan tästä aivotajunnasta. Nämä meidän aivomme ovat luonnostaan asetetut tähän näkyväiseen maailmaan. Ne ovat täynnä tämän maailman kuvia. Sentähden ei mikään ole niin vaikeata kuin tutkia toista maailmaa, näkymätöntä maailmaa ja näkymätöntä todellisuutta selvänäköisesti. Se on erikoisen vaikeata ja siihen tarvitaan ensimmäisenä ehtona, että ihminen on niin puhdistanut oman persoonansa, että hän ei ole enää sen ekvatsionin alainen, hän ei saa enää olla riippuvainen omasta persoonallisuudestaan. Hänen täytyy voida siitä irtautua ja nousta sen yläpuolelle. Ainoastaan sillä tavalla hän voi tempaista itsensä irti omasta itsestään. Ainoastaan sillä tavalla hän voi onnistua näkemyksissään näkymättömässä maailmassa. Nyt on luonnollista, että kun ihminen huomaa itsessään joitakin oireita selvänäköön, hän ajattelee: Täytyy voida ottaa selvää asioista. – Mutta kyllä hän pian huomaa, että on liian ala-arvoista ja sopimatonta ottaa selvää joutavista asioista. Jos joku yrittää sitä, niin pian häneltä katoaa koko kyky. Jos hän koettaa ottaa selvää fyysillisistä asioista, niin hän heti riistää omat kykynsä, hän heti heittää kuin sumua niiden yli. Jos hän ei ota selvää esim. jostain kadonneesta esineestä taikka, jos hän ei tahdo ottaa selvää jonkun toisen ihmisen tulevasta sulhasesta, taikka jostain muusta sellaisesta turhanpäiväisestä asiasta, ne voivat tietysti olla yksityisen ihmisen elämässä tärkeitä asioita, mutta selvänäön kannalta ne ovat turhanpäiväisiä. Jos hän ei nyt ollenkaan rajoitu semmoiseen, niin silloin hän voi kehittää

kykyään sillä tavalla, että hän voi ottaa selvää toisenlaisista, ylen tärkeistä asioista.

Viime kerralla lopetimme siihen, että mainitsin, mikä voisi selvänäkijöitä erikoisesti kiinnostaa ja kiihoittaa tässä kristikunnassa, ja se oli, mikä on kristinuskon alku ja juuri sekä millainen oli Jeesus Kristuksen personallisuus. Eihän sen jalompaa oikeastaan voisi ajatella. Jos ihminen on totuudenetsijä, niin tietysti hän juuri tahtoo ottaa siitä selvää. Onhan se paljon tärkeämpää kuin jos hän ottaisi selvää omasta kuolinhetkestään tai jonkun muun ihmisen. Tällainen yleisinhimillinen asia on paljon tärkeämpi. „Mikä on kristinuskon alkupe-
rä?“ Sentähden huomaammekin, että selvänäkijät mielellään lähtevät juuri semmoisia asioita tutkimaan, koska selvänäkö on riippumaton aisteista ja voi mennä ajassa taaksepäin.

Nyt silloin jos lähdetään tutkimaan jotain tuommoista asiaa näkymättömästä maailmasta päin, jotain tuommoista asiaa menneisyydessä, jos lähdetään tutkimaan, lukemaan akaashisia aikakirjoja, luonnon muistia, niin useimmiten ei oteta lukuun, eikä muisteta, että näkymättömässä maailmassa ovat värit ensimmäisenä avaimena. Ne ovat ikäänkuin ne Pietarin avaimet, jotka avaavat oven näkymättömään maailmaan. Jos ei värejä ymmärrä, jos ei osaa mennä värien sieluun, värien sisään ja ei tiedä niiden henkeä objektiivisesti, niin näkymätön maailma ei ole avoinna. Näkymätön maailma, samoin siis akaashiset aikakirjat ovat meille avoinna juuri siinä määrin kuin me osaamme asettaa itsemme kontaktiin näkymättömän maailman värien kanssa, siinä määrin kuin me osaamme eläytyä väreihin. Huomatkaa, että näkymättömässä maailmassa on väriskaala laajempi kuin näkyväisessä maailmassa. Nyt on siis luonnollista, että jos ihminen joutuu kontaktiin näkymättömän maailman kanssa, niin hänen täytyy tutustua toisenlaisiin väreihin, ei siis ainoastaan näihin, jotka ovat

hänelle tuttuja entuudestaan. Siinä määrin kuin hänen väri-skaalansa laajenee, siinä määrin näkymätön maailma hänelle avautuu. Jos siis tuo selvänäkijä ei ole vastaanottavainen eikä näe muita värejä kuin vanhoja tuttuja, niin hänen kokemuksensa näkymättömässä maailmassa rajoittuvat hyvin vähiin

Mitä me huomaamme, kun katselemme selvänäkijöitä, jotka lähtevät näkymättömään maailmaan tutkimaan kristinuskon alkuperää? He tekevät silloin, kun he ovat rehellisiä ja koettavat olla objektiivisia, mutta samalla ovat rajoitettuja, he tekevät havainnon, joka heitä miltei pelästyttää ja kammottaa. Tämän meidän ajanlaskumme alussa he löytävät Palestiinasta jonkun miehen, jolla nähtävästi on kannattajia suuresti, innostuneita kannattajia, mutta miehen, joka tuntuu heistä kovin mitättömältä. He saavat selvän vaikutelman, että hän on kapinoitsija, että ylhäiset eivät välitä hänestä ja että hänet tuomitaan kuolemaan. He kääntävät melkein katseensa pois ja ajattelevat, että tuohan on siis hyvin hämäräperäinen olento, pikku kapinoitsija, joka ei mitään ymmärrä. Ei meidän Kristuksemme voi olla tuo. --- Minun täytyy tässä ohimennen huomauttaa eräästä aikoinaan kuuluisasta ruotsalaisesta kirjailijasta, Hjalmar Söderbergistä, joka on nyt juuri julkaissut kirjan Den vandrande Messias. Hän ei ole selvänäkijä eikä ota semmoisia asioita lukuun, mutta hän on koettanut tutkia muuten kristinuskon alkuperää. Hän on kyllä enemmän tai vähemmän skeptillinen, ollut ainakin materialisti, mutta yhdessä suhteessa hän on vastakkaisella kannalla kuin ne oppineet ja tiedemiehet, niinkuin esim. professori Krux Saksassa, jotka sanovat, että Kristuksen elämä on vain aurinkomyytti, se on vain kertomus auringon kulusta. Tämä Hjalmar Söderberg on aivan vastakkaisella kannalla. Hän sanoo, ettei semmoisia liikkeitä olisi voinut syntyä, jollei Jeesus Natsarealainen olisi ollut olemassa. Hän koettaa sitten

historiallisesti näyttää toteen tämän asian. Mutta hän tulee itse semmoiseen johtopäätökseen, joihin selvänäkijätkin tulevat, nimittäin, että Jeesus Natsarealainen oli pieni, mitätön kapinoitsija. Se oli kaikki hyvin häpeällistä, mitätöntä ja huonoa. Sitten tuo kapinoitsija tuomittiin ja hänet päätettiin tappaa, mutta hän pääsi kuitenkin vapaaksi. Hän oli Söderbergin mielestä sama kuin Barabbas. Se oli juuri Jeesus Natsarealainen, sanoo Söderberg, sillä he tahtoivat juuri hänet, joka sanoi olevansa Isän poika. Barabbas merkitsee Isän poika. Hyvin intressanttia oli lukea tuota kirjaa.

Selvänäkijät, jotka siis tutkivat tuota asiaa näkevät tuon huonon pikku olennon, ajattelevat sitten, että he ovat erehtyneet ajanlaskussa. Sitten he huomaavat, että 100 vuotta varhemmin eli loistava olento. Ennenkuin he ovat tehneet tuommoisia tutkimuksia, on heidän täytynyt olla värien näkijöitä. Kun he siis katselevat tuota, joka eli 100 vuotta aikaisemmin, jonka nimi oli Josua Ben Bandira, niin he huomaavat, että hänellä oli loistava aura, joka todisti hänen olevan korkean vihityn, Boodhisattvan. Kristus eli siis 100 vuotta ennen Jeesusta. Tämmöiseen johtopäätökseen selvänäkijät tulevat, kun he lähtevät tutkimaan eivätkä tunne kaikkia värejä. Eivät he olisi tuota Josua Ben Bandirakaan löytäneet, jolleivät olisi löytäneet hänen auraansa. Oliko Josua Ben Bandira Kristus? Selvänäkijä melkein pelästyy sitä ajatusta, että Kristus olisi voinut olla tuo pieni kapinoitsija, jonka aurasta ei ollut mihinkään. Mutta minä voin heti sanoa, että asia riippuu juuri siitä aurasta. Ei voi löytää Jeesus Kristusta, ennenkuin löytää hänen auraansa, niinkuin ei voi löytää Josua Ben Bandiraa, ennenkuin on löytänyt hänen auraansa. Jeesus Kristuksen aura on ensin löydettävä. Mutta missä on se aura? Se aura on niin suuri, että se täyttää koko tämän maapallon, ja sitä auraa ei voi löytää muuta kuin uskossa. Ei voi löytää Kristuksen auraa, ellei ota

sitä vastaan sillä tavalla, semmoisena lohduttajana, semmoisessa uskossa, josta on aina puhuttu ja josta olemme niin monta kertaa puhuneet. En tahdo nyt tässä viedä aikaa puhumalla siitä uskosta, minkälainen se on. Mutta meidän täytyy yhtyä Kristuksen auraan. Se merkitsee lyhyesti sanoen: meidän täytyy ymmärtää Kristuksen oppia. Emme voi yhtyä Kristuksen auraan, eli siis Pyhään henkeen, emme voi saada Pyhää henkeä, ellemmme ymmärrä Jeesuksen eettillistä, siveellistä pohjaa, hänen siveellistä näkökulmaansa, hänen siveellistä elämystään. Hänen elämänymmärryksensä meidän täytyy löytää, ja silloin me täytymme Pyhällä hengellä ja se on juuri Kristuksen aura. Me joudumme silloin kontaktiin Isän kanssa, voimme sanoa. Ei ole kyllin siinä, että tunteissamme huomaamme tuon auran, vaan että osaamme nähdä siihen auraan. Silloin vasta me saamme kuin luvan tutkia niitä asioita, miten kaikki oli Palestiinassa, miten kristinusko perustettiin ja millaiset olivat kristinuskon alkuajat. Ainoastaan Pyhän hengen voimalla voimme niitä asioita tutkia. Niistähän minä olen teille puhunut monta kertaa. Meillä ei ole nyt siihen aikaa, mutta kuka ties tänä syksynä voimme taas ottaa esille jonkun kohdan noista kristinuskon mysteeriöistä.